

TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2010. gada 18. martā*

Lieta C-3/09

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *hof van beroep te Gent* (Beļģija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2008. gada 23. decembrī un kas Tiesā reģistrēts 2009. gada 8. janvārī, tiesvedībā

Erotic Center BVBA

pret

Belgische Staat.

TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja K. Toadere [*C. Toader*], tiesneši K. Šimans [*K. Schiemann*] (referents) un P. Kūris [*P. Kūris*],

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

ģenerālvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],
sekretārs K. Malaceks [*K. Malacek*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 28. janvāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Erotic CenterBVBA* vārdā — J. van Besīns [*J. van Besien*], *advocaat*,

— Beļģijas valdības vārdā — M. Jakobsa [*M. Jacobs*], pārstāve,

— Eiropas Komisijas vārdā — D. Triandafilu [*D. Triantafyllou*] un V. Rēlss [*W. Roels*], pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklaušīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- ¹ Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz Padomes 1977. gada 17. maija Sestās direktīvas 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp.), kas grozīta ar Padomes 2001. gada 19. janvāra Direktīvu 2001/4/EK (OV L 22, 17. lpp.; turpmāk tekstā — “Sestā direktīva”), H pielikuma 7. kategorijā ietvertā jēdziena “kinoteātris” interpretāciju.
- ² Šis lūgums iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Erotic Center BVBA* (turpmāk tekstā — “*E. Center*”) un Beļģijas valsti par pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk tekstā — “PVN”) samazinātās likmes piemērošanu vai nepiemērošanu attiecībā uz summām, ko *E. Center* ir saņēmis sakarā ar individuālo kabīņu, kurās var skatīties filmas un kuras atrodas sabiedrības telpās, izmantošanu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesiskais regulējums

- 3 Sestās direktīvas 12. panta 3. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts:

“[PVN] pamatlikmi katra dalībvalsts nosaka kā procentuālo daļu no apliekamās summas, un tā ir vienāda gan precēm, gan pakalpojumiem [gan preču piegādei, gan pakalpojumu sniegšanai]. [..]

[..]

Dalībvalstis var piemērot arī vienu vai divas samazinātas likmes. Šīs likmes nosaka kā procentuālo daļu no apliekamās summas, tās nevar būt mazākas par 5 %, un tās piemēro tikai to kategoriju precēm un pakalpojumiem [preču piegādei un pakalpojumu sniegšanai], kas norādīti H pielikumā.”

- 4 Sestās direktīvas H pielikumā ar virsrakstu “Piegādājamo preču un sniedzamo pakalpojumu saraksts, uz kuriem var attiecināt pazeminātas PVN likmes” ir uzskaitītas dažādas kategorijas. Minētā pielikuma 7. kategorijas redakcija ir šāda:

“Ieejas kartes izrādēm, teātriem, cirkiem, gadatirgiem, izklaides parkiem, koncertiem, [muzejiem], zvērudārziem, kinoteātriem, izstādēm un tamlīdzīgiem kultūras pasākumiem un iestādījumiem [iestādēm].

Apraides pakalpojumu uztveršana.”

Valsts tiesiskais regulējums

5 Karaļa 1970. gada 20. jūlija Dekrēta Nr. 20 par pievienotās vērtības nodokļa likmju noteikšanu un preču un pakalpojumu klasificēšanu atbilstoši šīm likmēm (turpmāk tekstā — “Karaļa dekrēts Nr. 20”) 1. panta 1. punktā ir paredzēts, ka samazinātas likmes PVN 6 % apmērā tiek iekasēts par precēm un pakalpojumiem, kuri ir norādīti minētā dekrēta pielikuma A tabulā.

6 Minētās A tabulas XXVIII sadaļā ir minēti šādi pakalpojumi:

“Ieejas kartes kultūras, sporta vai izklaides iestādēs piešķiršana un tiesību šo iestāžu izmantošanai piešķiršana, izņemot:

a) tiesību izklaides automātu izmantošanai piešķiršana;

b) kustamu lietu nodošana.”

Pamata prāva un prejudiciālais jautājums

- 7 2004. gada 15. septembrī nodokļu iestādes *E. Center* telpās veica pārbaudi saistībā ar tiesiskā regulējuma PVN jomā piemērošanu laikposmā no 2004. gada 1. janvāra līdz 30. jūnijam. Pēc šīs pārbaudes minētās iestādes 2004. gada 9. novembrī sastādīja protokolu, veicot *E. Center* nelabvēlīgu nodokļu pārrēķinu, jo *E. Center*, tā vietā, lai piemērotu vispārējo likmi 21 % apmērā, ieņēmumiem, kas gūti sakarā ar videopārraižu kabīņu piedāvāšanu, kļūdaini esot piemērojusi samazināto PVN likmi 6 % apmērā. Tādējādi *E. Center* tika noteikts pienākums samaksāt EUR 48 454,36 un EUR 4 840, summas, kuras attiecīgi atbilst PVN summai, no kuras samaksas tas, kā apgalvots, ir izvairījies, un naudas sodam.

- 8 Pēc tam, kad 2004. gada 24. decembrī *E. Center* tika piegādāta brīdinājuma vēstule par minēto summu samaksu, tas 2005. gada 22. martā *rechtbank van eerste aanleg te Brugge* [Briges pirmās instances tiesā] cēla prasību ar mērķi panākt, lai minētā brīdinājuma vēstule tiktu atcelta. Tā kā ar 2007. gada 10. septembra spriedumu šī prasība tika noraidīta, *E. Center* par šo nolēmumu iesniedza apelācijas sūdzību *hof van beroep te Gent* [Ģentes apelācijas tiesā].

- 9 Minētajā tiesā *E. Center* apgalvoja, ka attiecīgās videopārraižu kabīnes Karaļa dekreta Nr. 20 pielikuma A tabulas XXVIII sadaļas izpratnē ietilpst kategorijā “kultūras, sporta vai izklaides iestādes”, jo šādas kabīnes Sestās direktīvas H pielikuma 7. kategorijas izpratnē, kā par to jau ir lēmušas Nīderlandes tiesas, tostarp ir kvalificējamās kā “kinoteātri”. Pēc *E. Center* domām, sēdvietu skaits, demonstrēto filmu vai filmas demonstrēšanas tehnikas veids esot īpaši nenozīmīgi, lai veiktu šādu kvalificēšanu.

- 10 Savukārt Beļģijas valdība uzskata, ka minētajās kabīnēs sniegtie pakalpojumi norādītās XXVIII sadaļas izpratnē atbilst jēdzienam “izklaides automāts”, jo filmas demonstrēšana tajā tiek uzsākta, ievietojot aparātā monētu, turklāt pastāv iespēja to pārslēgt

no vienas filmas uz citu. Pēc Beļģijas valdības domām, šādas kabīnes līdz ar to nevarot kvalificēt kā "kinoteātrus", jo tās nav telpas, kurās personu grupa var kopīgi skatīties vienu un to pašu filmu, kuras demonstrēšana tiek uzsākta bez skatītāju iejaukšanās, kuri turklāt iepriekš ir iegādājušies ieejas kartes kinoteātri.

- 11 Iesniedzējtiesa izklāsta, ka, pieņemot Karaļa dekrēta Nr. 20 pielikuma A tabulas XXVIII sadaļu, Beļģijas likumdevējs ir izmantojis Sestās direktīvas 12. panta 3. punkta a) apakšpunktā kopsakarā ar tās H pielikuma 7. kategoriju doto iespēju, līdz ar to šī XXVIII sadaļa ir jāinterpretē kā tāda, ar kuru tostarp tiek aptverti kinoteātri šīs 7. kategorijas izpratnē. Minētā tiesa uzskata, ka vajadzība valsts tiesību normu interpretēt tādā veidā, kurš būtu saderīgs ar Sesto direktīvu un tās vienveidīgajiem jēdzieniem, nozīmē, ka, ja attiecīgās kabīnes minētās direktīvas izpratnē būtu uzskatāmas par kinoteātriem, tās minētās XXVIII sadaļas izpratnē nevarētu kvalificēt kā izklaides automātus un tām būtu piemērojama samazinātā procentu likme 6% apmērā.
- 12 Šādos apstākļos *hof van beroep te Gent* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai kabīne, kas ir aizslēdzama telpa, kurā vieta ir tikai vienai personai un kurā šī persona uz televizora ekrāna par maksu var skatīties filmas, turklāt filmu demonstrēšanu uzsāk pati, iemetot monētu, var izvēlēties filmas no piedāvājuma un laikā, par kuru ir samaksājusi, demonstrējamās filmas izvēli var nepārtraukti mainīt, ir uzskatāma par "kinoteātri" [Sestās direktīvas] H pielikuma [7. kategorijas] izpratnē"?

Par prejudiciālo jautājumu

- 13 Kā izriet no Sestās direktīvas H pielikuma 7. kategorijas pirmās daļas redakcijas, tā attiecas uz “ieejas kartēm” tajā uzskaitītajos dažādos kultūras un izklaides pasākumos un iestādēs (skat. 2003. gada 23. oktobra spriedumu lietā C-109/02 Komisija/Vācija, *Recueil*, I-12691. lpp., 25. punkts), kuros tostarp ir ietverti “kinoteātri”.
- 14 Ja Sestajā direktīvā nav jēdziena “ieejas kartes kinoteātri”, kas minēts H pielikuma 7. kategorijā, definīcijas, šis jēdziens ir interpretējams, ievērojot kontekstu, kurā tas ietverts Sestajā direktīvā (šajā ziņā skat. 2001. gada 18. janvāra spriedumu lietā C-83/99 Komisija/Spānija, *Recueil*, I-445. lpp., 17. punkts).
- 15 Šajā ziņā, kā to iepriekš norādījusi Tiesa, no Sestās direktīvas 12. panta 3. punkta a) apakšpunkta izriet, ka vienas vai divu samazināto likmju piemērošana ir iespēja, ko dalībvalstis var izmantot, atkāpjoties no principa, saskaņā ar kuru ir piemērojama standartlikme. Turklāt saskaņā ar šo normu samazinātas PVN likmes var tikt piemērotas tikai šīs direktīvas H pielikumā norādītajām preču piegādēm un pakalpojumu sniegšanai. No pastāvīgās judikatūras izriet, ka normas, kurām ir atkāpes no kāda principa raksturs, ir interpretējamas šauri (skat. tostarp iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Spānija, 18. un 19. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 16 No tā izriet tostarp, ka jēdziens “ieejas kartes kinoteātri” ir interpretējams atbilstoši šo vārdu ierastajai nozīmei (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Spānija, 20. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Vācija, 23. punkts).
- 17 Turklāt, kā to ir uzsvērušas arī Beļģijas valdība un Eiropas Komisija, jānorāda, ka dažādiem pasākumiem un iestādēm, kuri ir uzskaitīti Sestās direktīvas H pielikuma 7. kategorijas pirmajā daļā, cita starpā kopējs ir tas, ka tie ir sabiedrībai pieejami,

iepriekš iegādājoties ieejas kartes, kuras visām personām, kuras šīs ieejas kartes ir iegādājušās, dod tiesības kopīgi saņemt kultūras un izklaides rakstura pakalpojumus, kuri šiem pasākumiem vai iestādēm ir raksturīgi.

18 No iepriekš izklāstītā izriet, ka jēdziens “ieejas kartes kinoteātrī” Sestās direktīvas H pielikuma 7. kategorijas pirmās daļas izpratnē, ņemot vērā ierasto šo vārdu nozīmi, un pašas normas, kurā tie ietilpst, kontekstā ir interpretējams tādējādi, ka tas aptver maksājumu, ko patērētājs ir veicis, lai varētu saņemt individuālu vienas vai vairāku filmu vai arī filmu fragmentu videopārraidē [pakalpojumu] privātās telpās, piemēram, pamata prāvā aplūkotajās kabīnēs.

19 Tādējādi uz prejudiciālo jautājumu ir jāatbild, ka Sestās direktīvas H pielikuma 7. kategorijas pirmajā daļā ietvertais jēdziens “ieejas kartes kinoteātrī” ir interpretējams tādējādi, ka tas neattiecas uz maksājumu, kuru patērētājs veicis, lai varētu saņemt individuālu vienas vai vairāku filmu vai arī filmu fragmentu videopārraidē [pakalpojumu] privātās telpās, piemēram, pamata prāvā aplūkotajās kabīnēs.

Par tiesāšanās izdevumiem

20 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (astotā palāta) nospriež:

Padomes 1977. gada 17. maija Sestās direktīvas 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze, kas grozīta ar Padomes 2001. gada 19. janvāra Direktīvu 2001/4/EK, H pielikuma 7. kategorijas pirmajā daļā ietvertais jēdziens “ieejas kartes kinoteātri” ir interpretējams tādējādi, ka tas neattiecas uz maksājumu, kuru patērētājs veicis, lai varētu saņemt individuālu vienas vai vairāku filmu vai arī filmu fragmentu videopārraidis [pakalpojumu] privātās telpās, piemēram, pamata prāvā aplūkotajās kabīnēs.

[Paraksti]